

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/101/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112243985
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8112243985.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členiek senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Jany Burešovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35807598, zastúpené: Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom Bratislava, Gröslingova 4, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, IČO: 00166073, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 13C/448/2012-56 zo dňa 05.02.2014 takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu 1.stupňa.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu zamietol. Vyslovil, že žalobca nemá právo na náhradu trov konania. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa právne odôvodnil ust. § 3 ods.1 písm.d/, § 4 ods.1 písm.a/, § 9 ods.1,2, § 15 ods.1, § 16 ods.1, § 17 ods.1,2, 3 § 19 ods.1,3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ust. § 44 ods.2 zákona č. 233/1995 Z.z. v znení účinnom v čase začatia exekučného konania (Exekučný poriadok) a ust. § 45 ods.1,2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní.

V dôvodoch svojho rozhodnutia súd prvého stupňa ďalej konštatoval, že predmetom konania sú spojené veci, ktoré pôvodne napadli na Okresný súd vo Vranove nad Topľou pod sp. zn. 5C 521/2012 až 5C 536/2012. Uvedené veci sa týkali nasledovných exekučných konaní vedených na Okresnom súde vo Vranove nad Topľou:

Konanie 7Er 3/09 (značka súdneho exekútora: Ex 11004/2008) proti povinnému: I.. P.. Žiadosť o vydanie poverenia bola doručená súdu dňa 9.1.2009. Dňa 3.2.2009 bolo vydané poverenie pre súdneho exekútora.

Konanie 10Er 274/09 (značka súdneho exekútora: Ex 4666/2009) proti povinnému: R.. P.. Žiadosť o vydanie poverenia bola doručená súdu dňa 6.8.2009. Uznesením zo dňa 4.11.2009 bola žiadosť čiastočne zamietnutá. Dňa 11.1.2010 bolo vydané na zvyšok pohľadávky poverenie pre súdneho exekútora.

Konanie 9Er 860/10 (značka súdneho exekútora: Ex 13061/2010) proti povinnému: O.. E.. Žiadosť o vydanie poverenia bola doručená súdu dňa 20.10.2010. Dňa 15.12.2010 bolo vydané poverenie pre súdneho exekútora.

Konanie 8Er 36/09 (značka súdneho exekútora: Ex 156/2009) proti povinnému: Y. P.. Žiadosť o vydanie poverenia bola doručená súdu dňa 9.3.2009. Uznesením zo dňa 28.5.2009 bola žiadosť čiastočne zamietnutá. Dňa 7.7.2009 bolo vydané na zvyšok pohľadávky poverenie pre súdneho exekútora.

Konanie 12Er 2185/09 (značka súdneho exekútora: Ex 12177/2009) proti povinnému: J. P.. Žiadosť o vydanie poverenia bola doručená súdu dňa 14.12.2009. Uznesením zo dňa 18.2.2010 bola žiadosť čiastočne zamietnutá. Dňa 19.3.2010 bolo vydané na zvyšok pohľadávky poverenie pre súdneho exekútora.

Konanie 8Er 639/09 (značka súdneho exekútora: Ex 11337/2009) proti povinnému: D. P.. Žiadosť o vydanie poverenia bola doručená súdu dňa 26.11.2009. Uznesením zo dňa 25.3.2010 bola žiadosť čiastočne zamietnutá. Dňa 29.4.2010 bolo vydané na zvyšok pohľadávky poverenie pre súdneho exekútora.

Konanie 3Er 335/09 (značka súdneho exekútora: Ex 5909/2009) proti povinnému: R. P.. Žiadosť o vydanie poverenia bola doručená súdu dňa 27.8.2009. Uznesením zo dňa 23.11.2009 bola žiadosť čiastočne zamietnutá. Dňa 4.1.2010 bolo vydané na zvyšok pohľadávky poverenie pre súdneho exekútora.

Konanie 10Er 686/09 (značka súdneho exekútora: Ex 11875/2009) proti povinnému: R. Č.. Žiadosť o vydanie poverenia bola doručená súdu dňa 14.12.2009. Uznesením zo dňa 2.3.2010 bola žiadosť čiastočne zamietnutá. Dňa 29.3.2010 bolo vydané na zvyšok pohľadávky poverenie pre súdneho exekútora.

Konanie 12Er 654/09 (značka súdneho exekútora: Ex 2548/2009) proti povinnému: D. Č.. Žiadosť o vydanie poverenia bola doručená súdu dňa 25.5.2009. Dňa 27.5.2009 bolo vydané poverenie pre súdneho exekútora.

Konanie 8Er 476/09 (značka súdneho exekútora: Ex 9286/2009) proti povinnému: J. Č.. Žiadosť o vydanie poverenia bola doručená súdu dňa 14.10.2009. Dňa 21.1.2010 bolo vydané poverenie pre súdneho exekútora.

Konanie 10Er 369/09 (značka súdneho exekútora: Ex 7061/2009) proti povinnému: J. Č.. Žiadosť o vydanie poverenia bola doručená súdu dňa 17.9.2009. Uznesením zo dňa 24.11.2009 bola žiadosť čiastočne zamietnutá. Dňa 21.1.2010 bolo vydané na zvyšok pohľadávky poverenie pre súdneho exekútora.

Žiada sa poukázať na to, že vo všetkých vyššie citovaných exekučných spisoch bol o niekoľko dní po podaní žiadosti žiadaný rozhodcovský spis od príslušného rozhodcovského súdu, ktorý exekučnému súdu spravidla až po niekoľkých mesiacoch zaslal príslušnú úverovú zmluvu.

Vychádzajúc z gramatického a logického výkladu ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je zrejmé, že zákon ukladá súdu rozhodnúť v 15 dňovej lehote len v prípade vydania poverenia exekútorovi, teda v prípade, že súd nezistí rozpor so zákonom v exekučnom titule prípadne návrhu na exekúciu alebo žiadosti o vydanie poverenia a následne len stručne vyplní príslušné tlačivo obsahujúce spomínané poverenie. Je preto logické, že tá istá lehota nemôže platiť pre zamietnutie žiadosti o vydanie poverenia, keď súd musí vypracovať rozsiahle rozhodnutie a v ňom patrične zdôvodniť svoj právny názor a vysvetliť porušenie zákona. Často krát pred takýmto rozhodnutím si musí zabezpečiť aj ďalšie listiny, najmä ak exekučný titul je rozhodcovský rozsudok, ako je tomu aj v tomto prípade. Exekučný súd je totiž povinný dôsledne skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie v každom štádiu konania a to aj bez návrhu. Je povinný skúmať, či podklad, na základe ktorého súdny exekútor žiada o vydanie poverenia je spôsobilým exekučným titulom v zmysle § 41 Exekučného poriadku. Keďže exekučným titulom v danej veci je rozhodcovský rozsudok, je potrebné vychádzať aj z ustanovenia zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní.

Podľa názoru Ústavného súdu SR vyslovenom v uznesení II. US 545/2010-15 zo dňa 9.12.2010 exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie.

V daných exekučných veciach ak rozhodcovský súd priznal úrok z omeškania vo výške odporujúcej § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1195 Z.z. a zaviazal povinných na zaplatenie týchto úrokov v rozpore s citovanými zákonnými ustanoveniami, potom rozhodol o plnení právom nedovolenom. Preto bol plne opodstatnený a zákonom podložený postup exekučného súdu, ktorý po vydaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie skúmal, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje povinného na plnenie, ktoré je právom nedovolené, prípadne objektívne nemožné alebo odporuje dobrým mravom. Keď rozhodcovský rozsudok odporuje týmto zákonným ustanoveniam, tieto jeho nedostatky predstavujú hmotnoprávnu prekážku vykonania exekúcie na jeho základe. Skúmanie vykonateľnosti rozsudku rozhodcovského súdu si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že sa týka právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do vydania rozhodnutia, ktorým čiastočne žiadosť bola zamietnutá a následne bolo vydané poverenie s krátkym časovým odstupom, vo väčšine prípadov v lehote 15 dní od právoplatnosti predchádzajúceho uznesenia o čiastočnom zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia rozhodne nie je takej povahy, aby bolo možné vysloviť porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Žalobca vytyka exekučnému súdu nesprávny úradný postup predstavujúci zbytočné prieťahy. Súd prvého stupňa poukázal na to, týmto pojmom sa zaoberal aj Ústavný súd SR a ten vo viacerých svojich rozhodnutiach dospel k záveru, že je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu a že aj niekoľko mesačná nečinnosť súdu nemusí predstavovať zbytočné prieťahy (I.US 42/01, I.US 63/00, IV. ÚS 606/12).

Pri posudzovaní toho, či exekučný súd sa dopustil zbytočných prieťahov možno použiť závery Ústavného súdu SR v už citovanom rozhodnutí IV. US 606/2012, ktoré sa týkalo sťažnosti žalobcu v obdobnej veci. V nej bola žiadosť o vydanie poverenia podaná 15.8.2011, nasledovala výzva na predloženie rozhodcovskej zmluvy zo dňa 16.4.2012, tá bola predložená 4.5.2012 a uznesením zo dňa 5.10.2012 bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá. Ústavný súd okrem iného zdôraznil, že aj niekoľkomesačná nečinnosť súdu nemusí zakladať porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Poukázal na to, že sťažovateľ (teda žalobca) podával žiadosti o udelenie poverenia hromadne, teda zaťažoval súd v rovnakom čase väčším počtom podaní a preto musel počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho žiadosti bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom, čo je ústavne akceptovateľné.

Súd prvého stupňa teda dospel k záveru, že vo všetkých prípadoch, ktoré sú predmetom tejto žaloby, dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti o vydanie poverenia do vydania rozhodnutia, ktorým bola žiadosť čiastočne zamietnutá a následne po jeho právoplatnosti vo zvyšku vydané poverenie, rozhodne nie je takej povahy, že by predstavovala porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Ako už súd uviedol 15 dňová lehota podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku neplatí pre prípad zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia, nepochybne neplatí ani v prípade, ak súd zamietol žiadosť len čiastočne. Následne súd musel počkať za právoplatnosťou príslušného uznesenia a vo väčšine prípadov tohto konania potom vydal poverenie v 15 dňovej lehote a teda rozhodol v zákonnej lehote.

Podľa názoru súdu žalobca nepreukázal ani ďalší predpoklad zodpovednosti za škodu a to existenciu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, pričom súd v tomto smere sa stotožnil s argumentáciou žalovaného a dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal vynaloženie uplatnených nákladov na správu a vymáhanie pohľadávky, pretože nepostačuje len jeho tvrdenie o tom, že mu tieto náklady vznikli.

Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 OSP. Žalobca nebol v konaní úspešný, nemá preto právo na náhradu trov konania. Nárok na náhradu trov konania by prináležal len úspešnému žalovanému, ten však nevyčísľil a nepreukázal aké trovy mu vznikli (ich výšku).

Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalobca. Právne odôvodnil svoje odvolanie vadami uvedenými v ust. § 221 ods. 1 O. s. p. Namietal, že mu ako účastníkovi konania postupom súdu prvého stupňa bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), že súd prvého stupňa nesprávne právne vec posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), zároveň, že neúplne zistil skutkový stav vec, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) a napokon namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.).

Odvolateľ namietal to, že súd prvého stupňa rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia. Takéto rozhodnutie musí byť preto zrušené.

S poukazom na článok 144 ods. 1 Ústavy SR a § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. súd svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné.

V ďalšom odvolateľ vytykal súdu prvého stupňa, že tento nevysvetlil svoj názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však uvedené ignoroval a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je neakceptovateľný. Pritom právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie mohla byť odstránená len rozhodnutím exekučného súdu.

K úvahám o dĺžke a obmedzenosti súdu lehotou odvolateľ uviedol, že súdu neprináleží polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, ktoré svoje meritórne rozhodnutia nemôže na nich založiť. Súd tak úplne neguje stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrassburgu.

Odvolateľ ďalej súdu vytykal jeho nesústredenú činnosť, keď vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom, kedy vyhodnocoval aj také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúvisia.

Vzhľadom na uvedenú argumentáciu navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vrátil vec na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 212 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli dňa 01.07.2014 a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, správne aplikoval právne predpisy a správne vo veci aj rozhodol. Ani po podaní odvolania odvolací súd nezistil, aby prvostupňový súd konal a rozhodol nesprávne. Odvolací súd sa stotožňuje s presvedčivými a správnymi závermi napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom (článok 46 ods. 3 Ústavy SR).

Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci

a/ nezákonným rozhodnutím,

b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,

c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe alebo

d/ nesprávnym úradným postupom (§ 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov).

Vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR ak

1/ škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu,

2/ škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci,

3/ škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu (§ 4 ods. 1 písm. a/ cit. zákona).

Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinností orgánov verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánov verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady SR pri výkone jej pôsobnosti podľa článku 86 písm. a/ a d/ Ústavy SR a postup alebo výsledok postupu Vlády SR pri výkone jej pôsobnosti podľa článku 119 písm. b/ Ústavy SR (§ 9 ods. 1 cit. zákona).

Nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a § 11 (§ 15 ods. 1 cit. zákona).

Ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nárokov alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uplynutím 6-mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr (§ 16 ods. 4 cit. zákona).

Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak (§ 17 ods. 1, 2 cit. zákona).

Právo na náhradu škody sa premlčí za 3 roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenia alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie (§ 19 ods. 1 cit. zákona).

Odvolací súd jednoznačne konštatuje, že súd prvého stupňa v predmetnej veci sa dôsledne riadil vyššie uvedeným, preto vo veci aj správne rozhodol. I odvolací súd je toho názoru, že vo všetkých prípadoch, ktoré sú predmetom tejto žaloby, dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti o vydanie poverenia do vydania rozhodnutia, ktorým bola žiadosť čiastočne zamietnutá a následne po jeho právoplatnosti vo zvyšku vydané poverenie, rozhodne nie je takej povahy, že by predstavovala porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Ako už súd prvého stupňa uviedol 15 dňová lehota podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku neplatí pre prípad zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia, nepochybne neplatí ani v prípade, ak súd zamietol žiadosť len čiastočne.

Odvolací súd súhlasí s odvolacou námietkou žalobcu v tom, že ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. nie je možné aplikovať na právne vzťahy, pri ktorých malo dôjsť k zodpovednostnému vzťahu medzi účastníkmi konania pred účinnosťou tohto ustanovenia, lebo by išlo o retroaktivitu pri aplikácii právneho predpisu. Uvedené ustanovenie bolo do zákona č. 514/2003 Z. z. zavedené zákonom č. 412/2012 Z. z. s účinnosťou od 01.01.2013. Je ho preto možné aplikovať len na právne vzťahy upravené zákonom

č. 514/2003 Z. z., ale len tie, ktoré vznikli od 01.01.2013. To však podľa názoru odvolacieho súdu nevylučuje, aby súd prvého stupňa mohol v odôvodnení svojho rozhodnutia uviesť významné okolnosti uvedené v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.

Odvolací súd však poukazuje na skutočnosť, že pri posudzovaní a hodnotení otázky nesprávneho úradného postupu súd prvého stupňa jednoznačne vychádzal z ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., účinného v čase, keď mal deklarovaný zodpovednostný vzťah medzi účastníkmi konania vzniknúť, a to v exekučnom konaní uvedenom jednak v žalobe, ako aj v odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Odvolací súd zároveň súhlasí s názorom súdu prvého stupňa, že žalobca nepreukázal ani ďalší predpoklad zodpovednosti za škodu a to existenciu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, pričom súd v tomto smere sa stotožnil s argumentáciou žalovaného a dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal vynaloženie uplatnených nákladov na správu a vymáhanie pohľadávky, pretože nepostačuje len jeho tvrdenie o tom, že mu tieto náklady vznikli.

Súd prvého stupňa správne rozhodol i čo do trov konania.

Preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval z dôvodov uvedených v ust. § 224 ods. 1 O. s. p. za použitia ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 O. s. p. Aj keď v odvolacom konaní bola úspešná žalovaná, táto nepodala návrh na náhradu trov odvolacieho konania. Neúspešný žalobca takýto návrh tiež nepodal, ale ani vzhľadom na výsledok odvolacieho konania by mu nárok na náhradu trov konania nemohol byť priznaný. Preto odvolací súd o trovách odvolacieho konania nerozhodoval, nakoľko nebol podaný zo strany žiadneho účastníka konania návrh na rozhodnutie o trovách odvolacieho konania. Keďže ide o návrhové konanie, súd bez takéhoto návrhu o trovách odvolacieho konania sám nemohol rozhodovať.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.